

Σκέψεις μετά από ένα Συνέδριο

Πριν μερικές μέρες είχα την ευκαιρία να παρακολουθήσω το συνέδριο που οργάνωσε με πολλή επιτυχία το Επαρχιακό Συντονιστικό Συμβούλιο Εθελοντισμού Λεμεσού, με θέμα “ Η έξαρση της βίας – πρόληψη και καταστολή”.

Οι Εισηγητές με τις εξαιρετες εισηγήσεις τους, ο καθένας ανάλογα με την πτυχή που ανέλαβε, έκαναν βαθιά τομή, ανέλυσαν τα αίτια και ζωγράρισαν το αληθινό πρόσωπο της βίας όπως προβάλλει μέσα στη σύγχρονη κοινωνία μας. Διαφάνηκε ότι μέσα στην οικογένεια, τα Σχολεία, τα γήπεδα ή τις διαπροσωπικές σχέσεις δεν έχουμε δικαίωμα να εφησυχάσουμε. Έχουμε πρόβλημα. Αν δεν το αντιμετωπίσουμε έγκαιρα, σαν σύγχρονη Λερναία Ύδρα θα κατατρώνει ότι ωραίο θα δημιουργεί η πρόοδος και ο πολιτισμός μας.

Πως αντιμετωπίζεται? Με κατασταλτικά μέτρα? Με το μαστίγιο του νόμου? Με την αύξηση των ποινών? Σίγουρα όχι. Ο νόμος βέβαια πρέπει να επιβάλλεται. Η τάξη πρέπει να διατηρείται. Όμως έτσι δεν λύεται το πρόβλημα. Αυτό που χρειάζεται κυρίως είναι η πρόληψη και η αγωγή. Πρέπει να δημιουργήσουμε ανθρώπους με αρχές και αξίες, με αισθήματα κατανόησης και ανοχής που θα επιλύουν τις διαφορές τους με το διάλογο και την πειθώ και με απόλυτο σεβασμό στο ανθρώπινο πρόσωπο.

Εξαιρετικό το Συνέδριο και ιδιαίτερα χρήσιμος ο διάλογος με την ενεργό συμμετοχή των μαθητών μας οι οποίοι κατάθεσαν με σαφήνεια και επιχειρηματολογία τις απόψεις τους.

Με αφορμή το Συνέδριο, θέλω να καταθέσω ένα προβληματισμό μου αναφορικά με τις έρευνες που παρουσιάζονται σε παρόμοιες περιπτώσεις. Αναφέρομαι στην αντίθεση που συχνά παρατηρείται μεταξύ των ευρημάτων των αποτελεσμάτων των κοινωνικών ερευνών και την γενικής εκτίμησης του κοινού η της συγκεκριμένης ομάδας που εξετάζει η έρευνα. Στην περίπτωση του θέματος της βίας οι δύο έρευνες που παρουσιάστηκαν δεν έδειξαν έξαρση του φαινομένου ούτε στην οικογένεια ούτε στα σχολεία ενώ τόσο οι μαθητές που ήταν παρόντες όσο και οι εκπρόσωποι των σχετικών οργανώσεων και το κοινό, είχαν εντελώς την αντίθετη άποψη.

Αν θα διακινδύνευα μια ερμηνεία αυτής της αντίθεσης, που πρόσεξα και σε άλλες περιπτώσεις, είναι ίσως το γεγονός ότι υπάρχουν πράγματα που δεν μπορούν να μετρηθούν ή ο πόντος που βάζουμε για να θεωρήσουμε κάτι θετικό ή αρνητικό (όπως στην περίπτωση που αναφερόμαστε τότε έχουμε βία και τότε όχι, πόσα περιστατικά καταγράφονται και περιλαμβάνονται στην έρευνα και πόσα όχι, κτλ) είναι ανάλογα με την περίπτωση είτε ψηλός είτε χαμηλός.

Το θέμα της αξιοπιστίας των ερευνών είναι τεράστιο. Λέμε συχνά ότι η πιο σίγουρη γλώσσα είναι η γλώσσα των αριθμών. Το αισθητήριο του λαού όμως πόση βαρύτητα έχει? Για το πρόβλημα σίγουρα έγκυρη γνώμη έχουν οι ειδικοί.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Marios Olympios'.

Μάριος Ολύμπιος
Δημοτικός Σύμβουλος ΔΗ.ΚΟ. και
Γραμματέας Σχολικής Εφορίας Μέσα Γειτονιάς